

Om andefattigdom och Kalle Anka – Kåserier från Cioccolata

Det är småkallt ute och jag fryser om händerna. Bara tanken på en varm kopp te på Cioccolata värmer upp min frusna själ. De flesta borden är upptagna. Ingen sittplats passar mitt kräsna sinne då jag helst vill sitta i skymundan. Jag beställer en Brownie och en kopp te med det nostalgiska namnet *Lyckliga gatan*. Hur skulle jag kunna låta bli? Direkt kommer nämligen en melodislinga i huvudet från sången *Lyckliga gatan*. Den som låg fjorton veckor på svensktoppen 1967. Jag kan inte låta bli att berätta för mannen som serverar mig mitt te, att teet har samma namn som en låt från min barndom. I samma stund blir jag pinsamt medveten om att jag låter som en gammal dam som talar om de gamla goda tiderna.

Jag tar plats uppe på en hög stol vid fönstret med ryggen mot cafédisken. Det känns faktiskt helt okey. Jag ser människor som skyndar förbi mitt fönster, en del snabbare än andra. Det känns skönt att sitta där på min svarta stol, stilla med mina tankar och bara iakttä vad som händer runt omkring mig. Så kommer jag att tänka på Kalle. Kalle Anka alltså. Han som visas prick klockan 15 varje julafton. Helt oväntat kretsar alla mina tankar kring julafton. Ska vi verkligen se på Kalle igen?

Personerna bakom mig flyttar på sig och ett perfekt ställe att sitta på blir ledigt men jag har börjat gilla min upphöjda plats och beslutar mig för att sitta kvar ett tag till. Jag ser en person jag känner igen och försöker göra mig osynlig. Det går bra och hans ser mig inte. Gud vad osocial jag är, säger jag argt till mig själv. Tankarna återvänder till julafton. Jag tänker på hur ofta jag känt en slags tomhet när jag ska gå och lägga mig. När julklapparna är upppackade och julgröten uppäten. Detta trots att jag i stort sett alltid har haft en bra jul, utan stress och en massa måsten. Ja, om man räknar bort den gången då den "riktiga" tomten inte dök upp och reservtomten fick rycka in istället. En tomte som var både kortare, smalare och hade en mera feminin röst. Min son bröt ihop fullständigt och var otröstlig och vägrade öppna sina julklappar. Det slutade med att mammatomten grät i floder.

Nu sitter jag här med mitt te och minns tillbaka på de stunder som varit och undrar över tomheten. Vad är det som gör att det känns tomt egentligen? Kan det ha att göra med att jag har varit så inriktad på målet istället för vägen dit, som man så ofta talar om. En synonym till tomhet lär vara andefattigdom. Betyder det att jag är fattig i anden? Blir jag mera andefattig om jag tittar på Kalle Anka och blir mina barn dessutom andefattiga om jag överför den traditionen på dem? Men så kommer jag att tänka på tjuren Ferdinand. Han kan man väl ändå inte missa? Han vet ju verkligen hur man njuter av livet, av varje ögonblick. Han som vågar strunta i vad alla omkring honom tycker och bara sitta där under sin korkek och njuta av alla vackra och väldoftande blommor och dessutom vara tillfreds med det. Han är nog "anderik". Om en tjur nu kan vara det? Jag bestämmer mig för att tjuren Ferdinand får bli en av mina nya förebilder. Så nu måste jag bara hitta mig en helt egen korkek att sitta under. En plats för eftertanke och kontemplation. Kanske kan mina funderingar och reflektioner på mina caférundor hjälpa mig att hitta just mitt träd.

Precis där jag sitter finns det ett tidningsställ på väggen som är fullt med tidningar som handlar om allt från jakt till kvinnliga och manliga ideal. Jag bläddrar förstrött i en av dem men känner mig snart uttråkad. Det är första gången jag fikar utan att ha med mig mina studieböcker vilket känns lite märkligt. Jag tittar runt istället. Den avlånga lokalen består av bord i alla möjliga varianter. De är bruna och vita och ger ett något rörigt intryck. Alla stolar är svarta och några röda sittpuffar matchar den röda fondväggen och de röda taklamporna. Stilen är kontinental så jag kunde lika väl befinna mig på ett café i London eller i någon annan europeisk storstad. Den människostora kvinnostatyn i fönstret är min favorit, udda och originell. Min bruna och goda chokladkaka passar inredningen perfekt. Sorlet från människornas samtal liksom musiken gör att det blir en avslappnad stämning. Ett ny perfekt plats blir ledig men jag blir min stol trogen. Dessutom har den blivit uppvärmd. Jag känner mig som en tornfalk högt uppe på en gren som sitter och vakar över sitt byte. Redo att slå till. Jag måste tyvärr erkänna att det är en skön känsla. En ensam ung man sitter vid ett bord nära mig och dricker Coca Cola. Kanske är han också en som observerar alla fikagäster men så ser jag att han är mera upptagen av sin mobil än av att spana. Jag tar upp min kamera och smyger till mig några bilder.

Mitt *lyckliga gatan* te har svalnat men smakar bra ändå. Refrängen ljuder i mitt huvud *"Lyckliga gatan du finns inte mer. Du har försvunnit med hela kvarter. Tystnat har leken, tystnat har sången. Högt över marken svävar betongen."* Jag tittar ut genom fönstret och ser betong överallt. Framför mig och på sidorna. Jag vänder desillusionerat min blick tillbaka in mot lokalen igen. Då ser jag något konstigt. Kvinnostatyn uppe i fönstret vid ingången rör på sig! Först tror jag att jag inbillar mig men när hon tar ett försiktigt steg ner på golvet och börjar gunga mjukt till musiken sätter jag nästan teet i strupen. Lång, slank och bronsfärgad svänger hon både sensuellt och erotiskt på kroppen. Jag tittar mig runt i rummet. Det verkar bara vara jag som är medveten om scenen som spelas upp mitt på cafégolvet. Det är som hon dansar bara för mig. Jag rycks med av den nästan hypnotiska stämningen som uppstår och jag måste hålla mig hårt i stolen för att inte kasta mig in i den lidelsefulla och sinnliga dansen tillsammans med bronskvinnan. Förtrollningen bryts när jag vänder bort blicken mot cafédisken. När jag tittar efter henne igen står hon på sin vanliga plats i fönstret.

Folk kommer och går både inne i caféet och utanför mitt fönster. Det börjar skymma utanför när jag packar ihop mina saker. När jag går ut så upptäcker jag två bronsstatyer till. Vad märkligt. Hur kunde jag ha missat dem? Dessutom ser jag att min dansande kvinna har fått ett bronsfärgat barn i sina armar. Tyst går jag vidare med en melodi som ljuder i mitt huvud *"Lyckliga gatan du finns inte mer. Du har försvunnit med hela kvarter"*. Jag borde kanske känna mig nedstämd och sorgsen men det gör jag inte. För djupt där inne spirar hoppet om en ny lycklig gata någonstans där ute och vid den gatans slut kanske min korrek växer och frodas.